

KAKSI LEIRIÄ

Maaailma on jakautunut jyrkästi ja peruuttamattomasti kahteen leiriin: imperialismin leiriin ja sosialismin leiriin.

Siellä, niiden leirissä, ovat Amerikka ja Englanti, Ranska ja Japani pääomineen, aseistuksineen, koeteltuine asiamiehineen, kokeneine hallintomiehineen.

Täällä, meidän leirissämme, ovat Neuvosto-Venäjä nuorine neuvostotasavaltoineen ja Euroopan maissa kasvava proletaarinen vallankumous, mutta ilman pääomia, ilman koeteltuja asiamiehiä, ilman kokeneita hallintomiehiä, mutta sen sijaan näillä on kokeneita agitaattoreita, jotka osaavat sytyttää työtätekevien sydämet vapautusliekillä.

Näiden kahden leirin välinen taistelu muodostaa koko nykypäivien elämän akselin, se antaa koko sisällön vanhan ja uuden maailman toimihenkilöiden nykyiselle sisä- ja ulkopoliitikalle.

Eesti ja Liettua, Ukraina ja Krimi, Turkestan ja Siperia, Puola ja Kaukaasia ja vihdoin itse Venäjä eivät ole itsetarkoituksia, vaan ainoastaan kahden voiman: orjuuden iestä lujittamaan pyrkivän impe-

rialismin ja orjuudesta vapautumisen puolesta taistelevan sosialismin välillä elämästä ja kuolemasta käytävän taistelun areena.

Imperialismin voima on kansanjoukkojen tietämättömyydessä, jotka rikastuttavat isäntiänsä ja takovat itselleen sarron kahleita. Mutta joukkojen tietämättömyys on ohimenevä ilmiö, jolla on taipumus ajanoloon, joukkojen tyytymättömyyden kasvaessa ja vallankumouksellisen liikkeen laajetessa vääjäämättömästi haihtua. Imperialistien pääomat... mutta kukapa ei tietäisi, että pääomat ovat voimattomia vääjäämättömän edessä? Juuri siksi imperialismin herruus ei ole pitkäaikainen eikä luja.

Imperialismin heikkous on sen kyvyttömyydessä lopettaa sota ilman katastrofia, ilman joukkoluontoisen työttömyyden lisäämistä, ilman omien työläistensä ja talonpoikiensa uutta ryöväämistä, ilman vieraiden maiden uusia anastuksia. Kysymys ei ole sodan lopettamisesta eikä edes Saksan voittamisesta, vaan siitä, kenen niskoille sälytetään miljardien suuruiset sotamenot. Venäjä poistui imperialistisesta sodasta uudistuneena siksi, että se lopetti sodan imperialistien, sisäisten ja ulkomaisten imperialistien laskuun, se sälytti sotamenot suoranaisten sotasyllisten niskoille pakkoluovuttamalla heidän omaisuutensa. Imperialistit eivät voi menetellä siten, he eivät voi pakkoluovuttaa omaa omaisuuttaan, muuten he eivät olisikaan imperialisteja. Lopettaakseen sodan imperialistisesti heidän „on pakko“ syöstä työläiset nälän kouriin (joukkotyöttömyys „epäedullisten“ tuotantolaitosten sulkemisen perustalla, uudet välilliset verot ja elintarvikkeiden hintojen huimaava nousu), heidän

„on pakko“ ryöväitä Saksaa, Itävalta-Unkaria, Romaniaa, Bulgariaa, Ukrainaa, Kaukaasiaa, Turkestanian ja Siperiaa.

Onko tarpeellista todistella, että kaikki tuo laajentaa vallankumouksen perustaa, horjuttaa imperialismin perustuksia ja jouduttaa kiertämätöntä katastrofia?

Voitosta päihtynyt imperialismi kalisteli kolme kuukautta sitten aseita uhaten peittää Venäjän armeijansa sotalaumoilla. Neuvosto-Venäjä, joka on „köyhä“ ja „sivistymätön“, — voisiko se pitää puoliaan englantilaisten ja ranskalaisten „kurinalaista“ armeijaa vastaan, joka on lannistanut „jopa“ saksalaisetkin kuuluisine teknillisine saavutuksineen? Niin he luulivat. Mutta heiltä jäi huomaamatta „pikku seikka“, he eivät ottaneet huomioon sitä, että rauha, vaikkapa se olisi „säädetyinkin“, murtaa välttämättä „kurin“ armeijassa, nostattaa tämän uutta sotaa vastaan, ja työttömyys ja kallis aika taas voimistavat kiertämättä työläisten vallankumouksellista liikettä omia imperiaalistejään vastaan.

Ja miten kävi? „Kurinalainen“ armeija osoittautui kelpaamattomaksi interventioon: se sairastui väistämättömään tautiin — rappeutumiseen. Kehuttu „kansalaisrauha“ ja „järjestys“ muuttuivat omaksi vastakohdakseen, kansalaissodaksi. Hätäpikaa kokoonkyhätyt porvarilliset „hallitukset“ Venäjän reunamaissa osoittautuivat saippuakupliksi, jotka olivat sopimattomia intervention verhoamiseksi, joka pyrki toteuttamaan tietenkin (tietenkin!) „humaanisuuden“ ja „sivistyksen“ tarkoitusperiä. Mitä tulee Neuvosto-Venäjään, niin ei siinä kyllä, ettei sitä voitu hurraten

voittaa, vaan vieläpä katsottiin tarpeelliseksi perääntyä hiukkasen kutsumalla se „neuvottelukokoukseen“ Prinssisaarille⁵⁷. Sillä Punaisen Armeijan menestykset, uusien kansallisten neuvostotasavaltojen syntyminen, jotka tartuttivat vallankumouksen hengellä naapurimaita, vallankumouksen kasvu Lännessä ja työväen ja sotilaiden neuvostojen ilmaantuminen Ententen maissa eivät voineet olla tekemättä enemmänkin kuin vakuuttavaa vaikutusta. Eikä siinä kaikki. Asia kehittyi vieläpä niinkin pitkälle, että „leppymätön“ Clémenceau, joka vielä eilen kieltäytyi antamasta passeja Bernin konferenssiin⁵⁸ ja valmistautui nielaisemaan „anarkistisen“ Venäjän, ei kieltäydy nyt, kun vallankumous on jonkin verran rusikoinut häntä, käyttämästä hyväkseen rehellisen „marxilaisen“ välittäjän Kautsky vanhuksen palveluksia, vaan lähettää hänet Venäjälle neuvottelemaan... se on „tutkimusta“ varten.

Eikö totta:

„Minne häipyikään puhe mahdikas,
voima ylväs tuo, jalous ylhäinen?..“⁵⁹

Koko tuo muutos tapahtui joittenkin kolmen kuukauden kuluessa.

Meillä on kaikki perusteet väittää, että kehitys tulee edelleenkin tapahtumaan samaan suuntaan, sillä täytyy tunnustaa, että nykyisenä „myrskyjen ja onnettomuuksien“ kautena Venäjä on ainoa maa, missä yhteiskunnallinen ja taloudellinen elämä kulkee „normaalisesti“, ilman lakkoja ja hallitukselle vihamielisiä mielenosoituksia, ja Neuvostohallitus on **lujin** kaikista Euroopassa nykyisin olevista hallituksista,

minkä ohella Neuvosto-Venäjän voima ja vaikutus, sekä maan sisällä että sen ulkopuolella, kasvavat päivästä toiseen samassa suhteessa kuin imperialististen hallitusten voima ja vaikutus pienenevät.

Maailma on jakautunut kahteen keskenään sovittamattomaan leiriin: imperialismin leiriin ja sosialismin leiriin. Kuolemankielissä oleva imperialismi tarttuu viimeiseen keinoon, „Kansainliittoon“, yrittäen pelastaa tilanteen liittämällä kaikkien maiden rosvot yhteen liittoon. Mutta sen ponnistukset ovat turhia, sillä tilanne ja aika tekevät työtä sitä vastaan, sosialismin puolesta. Sosialistisen vallankumouksen aallot kasvavat hillittömästi ja saartavat imperialismin linnakkeita. Niiden pauhu kantautuu sorretun Idän maihin. Maa alkaa palaa imperialismin jalkojen alla. Imperialismi on tuomittu kiertämättömään tuhoon.

„Izvestija“ № 41,
helmikuun 22 p:nä 1919

Allekirjoitus: J. S t a l i n